

[Svend Andersen (Rosk. a.)]

Så er der spørgsmålet om sygedagpengene. Vi mener, at den løsning, man nu har fundet frem til, er bedre end den ordning, der var gældende før. Men det forslag, vi har fremsat til folketingsbeslutning, er betydelig bedre og ville have en langt større virkning på beskæftigelsen end det forslag, man vil vedtage senere i dag.

Vores forslag går ud på, at de første to sygedage skal betales af lønmodtagerne og de tre næste sygedage af virksomheden. Derefter overtager det offentlige sygedagpengeforpligtelsen. Vi er på grundlag af udtalelser fra omkring 1.000 mindre erhvervsdrivende og fra forskellige erhvervsorganisationer etc. af den opfattelse, at en sådan ordning vil have gigantisk gavnlig effekt på vores beskæftigelse, sandsynligvis i størrelsesordenen omkring 70.000 personer.

Der har været en hel del debat om vores forslag om at nedsætte arbejdsløshedsunderstøttelsen til 25 kr. i timen under de første tre måneders arbejdsløshed og 22 kr. i timen for den resterende del af arbejdsløshedsperioden. Man skal se dette forslag i sammenhæng med vores forslag om at nedsætte indkomstskatten, og hvis man sammenligner det, en arbejdsløs får i øjeblikket, med det, en arbejdsløs vil få efter vores forslag, altså ved, at man nedsætter understøttelsen, og ved, at man får denne skattelettelse, vil det i de fleste tilfælde ikke betyde, at den arbejdsløse får nogen reallønsforringelse i forhold til, hvad han har i øjeblikket, måske endda i enkelte tilfælde tværtimod.

Man må gøre sig klart, at det undertiden er et uheld at få arbejde, for så går man ned i løn. Hvis man tænker sig en gift kvinde, der har et barn anbragt i vuggestue og et i børnehave, og hvis man tager højde for transportudgifter og højere skat på den merfortjeneste, der er ved, at hun får lidt mere i løn ved at få arbejde, så vil denne kvinde i mangfoldige tilfælde gå 1.000 kr. ned om måneden i real-løn, hvis hun skulle være så uheldig at få sig et arbejde. Det er ikke rimelige forhold, det må vi forsøge på at ændre.

Vi foreslår også, at de erhvervsdrivende fra efteråret ikke længere skal indbetale ATP, hverken indeholde ATP i lønmodtagernes løn eller selv yde et bidrag til ATP-fonden. I stedet foreslår vi, at de penge, som i øjeblikket går ind i ATP-fonden, udbetales som almindelig løn. Efter vores opfattelse skal lønmodtagernes penge ikke ligge i Thomas Nielsen-styrede

fonds, men ligge i lønmodtagernes lønningssporer, hvor de hører hjemme.

Vi har 16 andre konkrete forslag om, hvordan vi kan gøre omkostningsniveauet lavere, hvordan vi kan fritage erhvervslivet for de restriktioner og det høje omkostningsniveau, som det i øjeblikket er plaget af.

Den samlede virkning af alle de forslag, vi har fremsat, vil være en nedsættelse af omkostningsniveauet på 10-12 pct. svarende til omkring 2 års lønstigninger ifølge den overenskomstlov, der blev vedtaget i april. En lang række af de byrder, der er forbundet med at have personale ansat, vil være fjernet. Det vil herefter være betydelig mere attraktivt at skabe arbejdspladser. Det overforbrug, der er skyld i vores betalingsbalanceunderskud, vil være fjernet, idet der igennem besparelserne sker den nævnte finanspolitiske stramning på omkring 15 mia kr. Det vil altså være en politik, der for en gangs skyld virkelig løser problemerne med omkostningsniveauet, betalingsbalancen og beskæftigelsen. Og så vil det vel at mærke være en politik, der gør det uden at genere lønmodtagernes realløn, som forligene og de andre løsninger har gjort.

Jeg skal til slut udtrykke håbet om, at vi meget snart kan få et valg, så vi kan komme af med denne samfundsskadelige regering og der måske kan blive lidt større lydhørhed over for den sunde fornuft, der er nedfældet i de af fremskridtspartiet fremsatte forslag.

Christophersen (V):

Vi står i dag ved afslutningen af fem ugers politiske forhandlinger, og det kan være meget nyttigt her ved afslutningen at erindre sig, hvad det var, vi begyndte med. Vi begyndte med at stå over for to alvorlige problemer: en hurtigt voksende gæld til udlandet og en hurtigt voksende ledighed. Og vi kan i dag spørge os selv: hvor langt nåede vi så med hensyn til at klare de to vanskeligheder?

Det vil være realistisk, tror jeg, at sige, at vi nåede ikke langt nok, og vi nåede heller ikke så langt, som vi kunne være nået, hvis regeringen og et flertal her i salen havde været indstillet på at drøfte en mere langsigtet løsning, hvor vi inddrog en lang række af de væsentlige problemer, omkostningspolitik, offentlig udgiftspolitik osv., i overvejelserne. Men det skete altså ikke. Det har jeg beklaget allerede ved andenbehandlingen, men det må vi altså tage